



Arrest

nr. 149 514 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 januari 2015 ontvangt de verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 166 967.

1.2. Op 20 januari 2015 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 20 januari 2015 aan de verzoekster ter kennis wordt gegeven. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

artikel 74/11. § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene is een gevaar voor de openbare orde aangezien zij op heterdaad betrapt werd voor winkeldiefstal. PV nr BR.12.L3.003461/2015 van de PZ Midi. Bovendien, betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats ; bestaat er een risico op onderduiken.

Redenen waarom haar een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

(...)"

1.3. Op 13 februari 2015 is de verzoekster zonder verzet gerepatrieerd naar Tirana.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 166 967.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *iuncto* de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"8. De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten heeft als grondslag:

- Art. 7, alinea 1, 3 ° Vreemdelingenwet: verzoekster zou door haar gedrag een gevaar voor de openbare orde opleveren;

9. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

10. Ook m.b.t. het vermeende gevaar voor de openbare orde (art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet en art. 74/14 § 3, 3° (afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten), kan de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde is of door hun gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier kan enkel het volgende worden gehaald:

- Dat een PV zou zijn opgesteld door de PZ Midi;

- Het administratief dossier bevat evenwel geen kopie van enige PV; er ligt geen PV van vaststelling voor, noch een PV van gehoor;

- Andere feitelijke gegevens (of stukken) liggen niet voor;

Het (nota bene niet-ondertekende) administratief verslag blijkt m.a.w. het enige stuk waarop de bestreden beslissing gesteund is.

Verzoekster betwist formeel dat zij de intentie heeft gehad om een winkeldiefstal te plegen; helaas werd zij niet gehoord, en werd zij niet in de mogelijkheid gesteld om een verklaring af te leggen nopens de haar ten laste gelegde feiten.

11. De loutere verwijzing naar het niet-ondertekend administratief verslag, zonder kennis van de precieze en concrete feitelijkheden, zonder verzoekster te horen, is niet van aard op afdoende wijze de drastische conclusie te verantwoorden dat verzoekster een gevaar voor onze openbare orde zou opleveren.

Het libelleren van een persoon als een gevaar voor de openbare orde is een zware betichting en deze conclusie kan niet lichtzinnig worden geformuleerd (!).

De enkele verwijzing naar een PV (waarvan de Staatssecretaris blijkbaar zelfs geen kennis heeft genomen aangezien dit PV niet aanwezig is in het administratief dossier) vormt geen afdoende motivering om een gevaar voor de openbare te weerhouden in hoofde van verzoekster.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit de loutere redactie van een PV (welke door de Staatssecretaris zelfs niet werd ingezien en waarvan hij derhalve geen kennis heeft, aangezien deze ook niet in het dossier aanwezig is) kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

Verzoekster werd nota bene niet gehoord m.b.t. de haar ten laste gelegde feiten, en maakte nog niet het voorwerp uit van een strafrechtelijke veroordeling; zij betwist de tenlastelegging formeel.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat een PV werd opgesteld, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit het bestaan van het PV een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoekster.

De Staatssecretaris kan zich in geen geval beperken tot de automatische koppeling van de redactie van een PV aan een gevaar voor de openbare, a fortiori wanneer hij zelfs geen kennis heeft van de inhoud van het PV (hetgeen blijkt uit het feit dat dit PV niet in het administratief dossier aanwezig is).

12. Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een PV, zonder kennis te hebben van de inhoud van de PV, en zonder verzoekster te horen, kan niet anders dan worden vastgesteld dat de Staatssecretaris eenvoudigweg geen kennis van de precieze feitelijke gegevens die hebben geleid tot de afgifte van de bijlage 13septies.

Zulks is strijdig met de materiële motiveringsverplichting en ook met zorgvuldigheidsverplichting, welke vraagt dat de beslissing op een zorgvuldige wijze, met respect en inachtnaam van alle precieze feitelijkheden, tot stand komt.

Het administratief verslag bevat enkel summiere gegevens, welke niet toelaten op precieze en nauwkeurige wijze kennis te nemen van de feitelijkheden voorhanden in het dossier.

13. Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep.

Meer bepaald kan worden verwezen naar de recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag; zowel de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het “terugkeerbesluit”¹ als de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing gesteund is, zijn gelijkaardig als deze welke voorliggen in huidige zaak.

Verzoekster citeert de relevante overwegingen uit de beslissing:

2.2 De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen.

Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3 Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3. Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.

5. Het bestreden besluit wordt vernietigd.”

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoekster een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoekster zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoekster schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

De bestreden beslissing verwijst terzake enkel naar de redactie van een PV.

De loutere redactie van dit PV zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten is op zich geen indicatie voor de verwachting dat verzoekster zich opnieuw aan strafbare feiten schuldig zouden maken of een gevaar zouden vormen voor onze openbare orde; behoudens de redactie van een PV bevat het dossier geen enkele informatie nopens verzoekster, noch nopens diens strafrechtelijk verleden, noch nopens diens persoonlijke, professionele of familiale situatie.

De hogergeciteerde Nederlandse rechtspraak verdient navolging :

Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

De relevante vraag is of er indicaties zijn dat verzoekster zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten en of zij een gevaar voor de openbare is; het (huidige) beleid van de Staatssecretaris bestaat er veeleer in het inreisverbod aan te wenden als sanctie van zodra er een PV wordt opgesteld, zonder dat enige (concrete) beoordeling wordt gemaakt van het risico voor de openbare orde."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

"Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen). Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 7, lid 1, 1° en artikel 7, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).

Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het hoorrecht.

De drie middelen zullen samen worden behandeld, gelet op de samenhang van juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

Verwerende partij heeft in hoofddorde de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de drie middelen op te werpen daar zij niet gericht zijn tegen de thans bestreden beslissing.

Uit een integrale lezing van het verzoekschrift blijkt dat het betoog van verzoekster, gelet op de bewoordingen ervan en het feit dat de schending wordt aangevoerd van artikel 7 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing, een inreisverbod (bijlage 13septies), doch tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tegen die bijlage 13septies een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend dat thans hangende is bij de Raad (rolnummer: 166.967).

Gelet op het feit dat het betoog van verzoekster in de drie middelen niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing, zijn deze drie middelen onontvankelijk.

In ondergeschikte orde en voor zoveel de Raad van oordeel is dat de drie middelen ontvankelijk zijn, heeft verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 74/11, §1, lid 2, 1° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom een inreisverbod wordt opgelegd en waarom de duur van het inreisverbod 3 jaar bedraagt.

Uit de in verzoekschrift geuite kritiek blijkt dat verzoekende partij de determinerende motieven genoegzaam kent, zodat het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending aangetoond van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekster een betoog voert omtrent artikel 7, lid 1, 1° en 3° en artikel 74/14 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet dient vooreerst te worden herhaald dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten/verwijderingsbeslissing betreft, doch een inreisverbod.

Uit het administratief verslag d.d. 19 januari 2015 blijkt ontegensprekelijk dat op 19 januari 2015 door de politie van Brussel een PV werd opgesteld in hoofde van verzoekster die op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal te 1070 Anderlecht (PV nr. BR.12.L3.003461/2015).

Verzoekende partij voert een betoog omtrent het begrip openbare orde en stelt formeel te betwisten dat zij een winkeldiefstal wenste te plegen. Zij gaat met die "formele betwisting" niet alleen voorbij aan het feit dat zij op heterdaad betrapt werd, doch ook dat de Raad niet de bevoegde rechterlijke instantie waar men de in een PV opgenomen vaststellingen kan betwisten.

Zij gaat met haar betoog overigens, niet alleen voorbij aan het feit dat de bijlage 13septies tevens steunt op artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster toen zij op 19 januari 2015 op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal te 1070 Anderlecht, enkel een identiteitskaart heeft voorgelegd aan de politie, met nr. 032321604, geldig van 11 oktober 2013 tot 10 oktober 2023, waarvan een kopie werd gevoegd bij het administratief verslag vreemdelingencontrole d.d. 19 januari 2015, doch geen biometrisch paspoort.

Er moet dienaangaande worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing beschikte. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met het nieuwe overtuigingsstuk dat door verzoekster thans bij haar verzoekschrift wordt gevoegd. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd om de regelmatigheid van de thans bestreden beslissing te beoordelen. (zie: RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681)

De thans bestreden beslissing steunt op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij.

Verzoekende partij uit kritiek op het feit dat het PV nr. BR.12.L3.003461/2015 zich niet in het dossier bevindt, maar gaat met haar betoog voorbij aan het feit dat in het administratief verslag d.d. 19 januari 2015 een korte weergave wordt gegeven van de betrokken feiten.

In de bestreden beslissing zelf wordt verwezen naar het PV nr. BR.12.L3.003461/2015 opgesteld door de politie van Brussel.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, volstaat het om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. (zie: OPDEBEEK I. en COOLSAET A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131-133; RvV, 27 november 2012, nr. 92.236)

Waar verzoekende partij kritiek uit op het feit dat het administratief verslag vreemdelingencontrole niet ondertekend is, dient niet alleen te worden opgemerkt dat dit verslag geen administratieve beslissing betreft, doch ook dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat dergelijk verslag ondertekend dient te zijn. Verzoekster stelt enkel dat het niet ondertekend is, doch laat na een wettelijke bepaling aan te duiden die dergelijke verplichting zou inhouden. Zij gaat met haar betoog ter zake voorbij aan het feit dat in dit verslag de naam wordt aangegeven van de opsteller ervan, met name Inspecteur Willy Dupont, met vermelding van de politiezone waartoe hij behoort, een telefoonnummer, het PV-nummer en het rapport-nummer. Het administratief verslag vreemdelingencontrole bevat aldus voldoende gegevens welke toelaten de opsteller ervan te identificeren.

Waar verzoekende partij stelt dat zij nog niet strafrechtelijk veroordeeld werd, dient te worden opgemerkt dat het gegeven zij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. (zie: RvS, 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvV, 28 mei 2013, nr. 103.710; RvV, 30 mei 2013, nr. 103.834)

Verzoekende partij laat niet alleen na een kopie van de door haar aangehaalde beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag bij haar verzoekschrift te voegen, zij gaat tevens voorbij aan het feit dat die rechtspraak niet dienstig kan worden ingeroepen, daar die beslissing geen precedentswaarde heeft in de Belgische rechtsorde.

Inzake artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden opgemerkt dat het recht te worden gehoord, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een

onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt terzake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).”

(HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, vereist enkel dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Behoudens het feit dat verzoekende partij op 19 januari 2015 door de politie van de politiezone Midi werd gehoord en aldus de mogelijkheid had om nuttig haar standpunt kenbaar te maken, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cf. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Behoudens het feit dat verzoekende partij op 19 januari 2015 door de politie van de politiezone Midi werd gehoord en aldus de mogelijkheid had om nuttig haar standpunt kenbaar te maken, dient het volgende te worden opgemerkt met betrekking tot de elementen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift in het kader van haar betoog omtrent het hoorrecht werden aangehaald:

- Behoudens het feit dat zij zich beperkt tot een ongestaafd betoog als zou zij over een blanco strafregister beschikken en dat er geen sprake is van vroegere gerechtelijke antecedenten, dient te worden vastgesteld dat zij met dit betoog geen afbreuk doet aan de feiten op basis waarvan de thans bestreden beslissing steunt, noch maakt zij aannemelijk dat die elementen tot een ander besluit in haren hoofde zou kunnen leiden;*
- Waar zij stelt dat zij had kunnen verduidelijken dat zij niet de intentie had om een diefstal te plegen, dient niet alleen te worden vastgesteld dat zij voorbijgaat aan het feit dat zij op heterdaad betrapt werd, doch ook aan het feit dat de Raad niet de bevoegde rechterlijke instantie is om de in een PV opgenomen vaststellingen te betwisten;*
- Zij beperkt zich tot de vage stelling dat zij haar persoonlijke en familiale situatie zou hebben kunnen toelichten, doch laat ter zake na enig concreet en gestaafd element aan te brengen dat in haren hoofde tot een ander besluit zou kunnen leiden.*

Verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden kunnen leiden tot een ander besluit in haren hoofde en toont bijgevolg geen schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Zij betwist in haar verzoekschrift niet dat zij aan de politie op 19 januari 2015 geen biometrisch paspoort heeft voorgelegd, niettegenstaande dergelijk document vereist is voor Albanese burgers opdat zij gedurende 90 dagen op het Schengengrondgebied zouden kunnen verblijven.

Waar zij verwijst naar haar subjectief recht dat zou voortvloeien uit artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, dient te worden opgemerkt dat die bepaling geen onvoorwaardelijk recht inhoudt en dat zij derhalve niet belet dat aan verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd op basis van haar persoonlijk gedrag.

Het eerste middel, het tweede middel en het derde middel zijn niet ernstig.”

3.2.3.1. In zoverre de verzoekster de schending aanvoert van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan met de verwerende partij worden aangenomen dat het tweede middel niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing. Het middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De verzoekster voert evenwel tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij laat hierbij gelden dat de motivering onvoldoende gegevens bevat om te kunnen besluiten dat zij een gevaar voor de openbare orde is of door haar gedrag geacht zou kunnen worden de openbare orde te schaden.

In de met huidig verzoekschrift bestreden beslissing wordt (onder meer) gemotiveerd dat de verzoekster *“een gevaar voor de openbare orde (is) aangezien zij op heterdaad betrap werd voor winkeldiefstal”*. Het tweede middel wordt, wat dit betreft, geacht te zijn gericht tegen de met huidig verzoekschrift bestreden beslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat *“(h)et libelleren van een persoon als een gevaar voor de openbare orde (...) een zware betichting (is)”* en dat *“deze conclusie (...) niet lichtzinnig (kan) worden geformuleerd”*. Te dezen blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier de ernst van het ten laste gelegde feit, dat door de verzoekster overigens formeel betwist wordt. In het administratief verslag van 19 januari 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt enkel vermeld dat de verzoekster door de politie onderschept is tijdens een *“vol de l'étalage”*. Zoals de verzoekster aanhaalt, bevat dit administratief verslag derhalve *“enkel summiere gegevens, welke niet toelaten op precieze en nauwkeurige wijze kennis te nemen van de feitelijkeheden voorhanden in het dossier”*. De verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat er geen indicatie voorhanden is dat zij zich opnieuw schuldig zou maken aan strafbare feiten of dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Het is bijgevolg kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de verzoekster een gevaar is voor de openbare orde, louter omdat zij betrap werd voor winkeldiefstal.

Het tweede middel is in die mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN